

Sygn. akt: II AKa 445/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Charuza
Sędziowie	SSA Gwidon Jaworski (spr.) SSA Piotr Pośpiech
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu ds. Przeszeczności Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej Romana Pietrzaka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020 r. sprawy

1. **D. C.** s. Z. i Z., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 286§1 kk przy zast. art. 294§1 kk w zw. z art. 227 kk i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 280§1 kk i inne

2. **R. S.** s. J. i K., ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 258§1 kk, art. 286§1 kk w zw. z art. 227 kk i art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 27 marca 2019 roku

sygn. akt XVI K 58/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- przyjmuje, iż czyny przypisane oskarżonemu D. C. w pkt 3 i 7 wyroku, popełnione zostały w okresie od lipca do września 2016 r. i stanowią jedno przestępstwo realizujące znamiona ustawowe z art. 227 k.k., art. 191 § 1 k.k. i art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 53 ust. 2 tejże ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 § 1 k.k. i za to na mocy art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawiania wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) zł;
- uchyla pkt 9 i 10 wyroku;

- na mocy art. 91 § 2 k.k. i 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego D. C. kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;
 - na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza oskarżonemu D. C. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9 listopada 2017 r. godz. 7.15 do dnia 5 marca 2020 r.
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Piotr Pośpiech SSA Marek Charuza SSA Gwidon Jaworski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 445/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt XVI K 58/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obraży przepisów postępowania mającej wpływ na	# zasadny	

	treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. - zarzut I apelacji obrońcy oskarżonego R. S..	# częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut obraży przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., podniesiony przez obrońcę oskarżonego D. S. w zakresie pkt 11 wyroku okazał się chybiony. W ocenie Sądu Apelacyjnego przypisanie oskarżonemu działania w zorganizowanej grupie przestępczej było prawidłowe. Kwestionując dokonane w tym zakresie przez sąd meriti ustalenia oraz dowody, które legły u ich podstaw, skarżący utracił z pola widzenia treść wyjaśnień samego oskarżonego R. S. zawartych na stronach 1234-1235 akt sprawy, których obrońca nie kwestionował, a których analiza potwierdza trafność ustaleń sądu. Z treści tychże wyjaśnień wynika wprost, iż oskarżony po opuszczeniu zakładu karnego pozostawał bez środków do życia i zaangażowany został przez P. A. ps. (...) oraz M. F. ps. (...) jako ochroniarz świadka A., obawiającego się porachunków w ramach konfliktu grup kibiców. Wiązało się to z początkowo z wynajęciem mu pokoju w hotelu, a następnie mieszkania na terenie B.. Po tym formalnym zaangażowaniu oskarżonego został on następnie „przybrany” do kolejnych przestępstw popełnianych przez grupę przestępczą M. W.. Konkluzji wynikających z treści tych wyjaśnień, pozostających oczywiście w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym, w żadnym</p>		

stopniu nie jest w stanie zmienić eksponowany przez skarżącego podrzędny charakter udziału oskarżonego w pozostałych przypisanych mu przestępstwach. Z treści wyjaśnień samego oskarżonego wynika bowiem, iż przyjęty on został do tej grupy jako jej szeregowy i podrzędny członek tzw. żołnierz, podobnie jak kilku innych jej członków, w zamian za konkretne świadczenia. Tak więc odwoływanie się do mało stanowczych w tym zakresie zeznań świadków M. F. czy P. A. (którzy jednak finalnie udział oskarżonego w grupie przestępczej potwierdzili) stanowi wyłącznie polemikę z dokonanymi przez sąd a quo ustaleniami. Wszak oskarżony został zaangażowany w pełni świadomie do określonej grupy osób rekrutujących się ze środowisk przestępczych, zajmujących się popełnianiem przestępstw, przydzielono mu stosowną rolę, w zamian za co otrzymywał gratyfikacje finansowe i rzeczowe, biorąc udział w kolejnych przestępstwach zaplanowanych przez jego mocodawców, zgodnie z przydzielonymi mu zadaniami. Powyższe okoliczności przekonują, iż działanie oskarżonego realizuje znamiona ustawowe przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Struktura tejże grupy, już z treści wyjaśnień oskarżonego jawi się jako trwała, zhierarchizowana, z wyodrębnionym ośrodkiem decyzyjnym i klarownymi zasadami wynagradzania jej członków, co pozwala na przyjęcie wypełnienia znamion ustawowych przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Uwagi przekonujące, iż jednocześnie skazanie oskarżonego R. S. za przestępstwa przypisane mu w pkt 11, 12 i 14 narusza zasadę in dubio pro reo świadczy

<p>wyłącznie o niezrozumieniu rygorów odpowiedzialności za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., która jest całkowicie niezależna od możliwości przypisania sprawcy działania w warunkach z art. 65 § 1 k.k., odnośnie każdego z przestępstw popełnionych w ramach działania zorganizowanej grupy przestępczej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nietrafności w/w zarzutu apelacji wniosek uznano za niezasadny.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 12 i 14 - zarzuty II i III apelacji obrońcy oskarżonego R. S..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się do zarzutów dotyczących błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 12 i 14 tegoż wyroku, wskazać należy, iż sąd meriti w sposób prawidłowy i zyskujący pełną akceptację Sądu Apelacyjnego wskazał, z jakich przyczyn uznał, iż kary pozbawienia</p>		

wolności oraz grzywny, oscylujące nieznacznie powyżej dolnych granic zagrożenia ustawowego, były sankcjami adekwatnymi. Wymierzając oskarżonemu kary, Sąd I instancji wziął pod uwagę wszystkie niezbędne dla prawidłowego wyrokowania okoliczności, nadając im właściwą rangę. Powyższe przekonuje, iż ukształtowane w ten sposób kary jednostkowe, realizując dyrektywy, o których mowa w art. 53 § 1 k.k., mieściły się w granicach tzw. sądowego wymiaru kary. Działania podjęte przez oskarżonego w ramach ustalonego podziału ról miały zaplanowany charakter, zaś podszywanie się pod policjantów nie może być uznane za obarczone niskim stopniem szkodliwości społecznej. Ponadto oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany, zarzucanych mu przestępstw dopuścił się w warunkach recydywy, jako członek zorganizowanej grupy przestępczej, do której przystąpił praktycznie bezzwłocznie po opuszczeniu zakładu karnego. Wszystkie te okoliczności przekonują, iż jest on osobą zdemoralizowaną, a cele kary, jak trafnie skonkludował sąd a quo, mogą być osiągnięte wyłącznie w drodze wymierzenia względnie surowych kar pozbawienia wolności. Oceny tej nie zmienia w żadnym zakresie fakt, iż oskarżony wypełniał wyłącznie powierzone mu zadania, a jego udział w przypisanych przestępstwach nie miał charakteru pierwszoplanowego. Okoliczność ta wynika bowiem nie z intencji oskarżonego, ale wyłącznie z roli, jaką dla niego w ramach wspólnego zamiaru wyznaczyli szefowie grupy przestępczej, czemu się podporządkował. Zważywszy zatem na jednoznaczny charakter obciążających oskarżonego

dowodów zmienne wyjaśnienia trudno potraktować jako jakąkolwiek okoliczność łagodzącą, podobnie jak wyrażaną skruchę. Tak więc, wszystkie wskazane okoliczności sprzeciwiały się wymierzeniu oskarżonemu kar łagodniejszych. Przypomnieć jednocześnie należy skarżącemu, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, stanowiący względną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., aby można było uznać go za skuteczny, musi wykazywać, iż na podstawie konkretnie wskazanych okoliczności, które winny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, wymierzoną względem osoby oskarżonego karę należy uznać za „rażąco” niewspółmierną, tzn. taką, która jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować (tak: Sąd Najwyższy III KR 189/94, Prok. i Pr. 1115/5/18). Innymi słowy, sama subiektywna surowość orzeczonych względem oskarżonego kar jednostkowych czy też kary łącznej, jeśli jest ona uzasadniona dyrektywami, o których mowa w treści art. 53 k.k., nie może stanowić skutecznego zarzutu apelacyjnego, jeśli kwestionująca jej wymiar strona nie wykaże, iż kara ta zarówno z punktu widzenia sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, powinna być uznana za wyjątkowo niesprawiedliwą, zbyt drastyczną czy też rażąco łagodną. Sytuacja taka w rozpoznawanej sprawie nie ma miejsca, z przyczyn wskazanych wyżej.

Wniosek

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec nietrafności w/w zarzutów apelacji wioski uznano za niezasadne.		
3-3.	Zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść orzeczenia w zakresie pkt 15 wyroku tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i 193 § 1 k.p.k. - zarzut IV apelacji obrońcy oskarżonego R. S..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść orzeczenia w zakresie pkt 15 wyroku tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i 193 § 1 k.p.k. również okazały się chybione. Gdy chodzi o dowody wskazujące na charakter udziału oskarżonego R. S. w spaleniu samochodu użytkowanego przez K. D. skarżący utracił z pola widzenia przywołane już uprzednio wyjaśnienia samego oskarżonego (k-1234), który swój czynny udział w popełnieniu tego przestępstwa opisywał. Przypominając skarżącemu te wyjaśnienia wskazać należy, iż oskarżony na miejsce podpalenia samochodu pojechał jako „ochroniarz”, niemniej jednak uszkodził siatkę ogrodzenia posesji pokrzywdzonego aby dostać się w pobliże samochodu, przyniósł tam osobiście kilkunastolitrową bańkę z płynem łatwopalnym służącym		

do podpalenia pojazdu. W tej zaś sytuacji depozycje skarżącego przekonujące o braku udziału oskarżonego w tymże przestępstwie pozostają w sprzeczności nawet z treścią wyjaśnień samego oskarżonego, który czynny w nim udział przyznaje. Gdy chodzi o kwestionowaną wartość pojazdu marki A. (...) stanowiącego własność A. F. zauważyć należy, iż sąd meriti istotnie nie dopuścił dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy w celu wyceny jego wartości, opierając się jednakże na innych wiarygodnych dowodach. Nie sposób podzielić pogląd, iż sąd tenże winien jednocześnie wykazać się większą aktywnością dowodową z urzędu w tym zakresie (obraza art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.), gdyż to do sądu meriti należała ocena czy zgromadzone dowody pozwalają na dokonanie prawidłowych ustaleń. Przypomnieć należy, iż sąd a quo dysponował dowodami, które pozwalały na ustalenie wartości tego pojazdu i dowodów tych skarżący przed sądem I instancji nie kwestionował. Wartość samochodu od początku postępowania była konsekwentnie deklarowana zarówno przez właściciela pojazdu A. F., jak i jego użytkownika K. D. na około 50 000 – 60 000 zł. Zauważyć też trzeba, iż dowodem potwierdzającym pośrednio wskazaną wartość jest kopia polisy AC znajdująca się na karcie 1217 akt sprawy, zgodnie z którą, wartość ta dla celów ubezpieczeniowych została w dniu 13 października 2015 t. określona na 51 800 zł. Tak więc twierdzenia skarżącego, które odwołują się do dołączonych przez niego ogłoszeń z portali aukcyjnych pozostają w rażącej sprzeczności z zgromadzonymi w sprawie dowodami. Jednocześnie wartość

dowodową wspomnianych ogłoszeń należy ocenić jako znikomą skoro de facto poza ogólnym określeniem marki i modelu pojazdu, a także zdawkowych informacji o wyposażeniu i rzekomym przebiegu samochodów, nie zawierają one żadnych szczegółowych danych potwierdzających ich adekwatność. Tymczasem jak przekonują zasady doświadczenia życiowego to właśnie szczegółowe dane zawarte we wniosku o ubezpieczenie w zakresie AC pozwalają na przyjęcie średniej wartości rynkowej pojazdu, co nie oznacza, iż stan techniczny pojazdu czy też historia jego użytkowania nie pozwalają na przyjęcie wartości wyższej niż wynikająca z polisy, jak to miało miejsce w analizowanym przypadku. Tak więc również zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i 193 § 1 k.p.k. okazały się chybione.

Ustne zarzuty obrońcy oskarżonego R. S. dotyczące wadliwości pkt 16 orzeczenia, tj. nałożonego na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody również nie są trafne. Przypomnieć należy, iż postępowanie karne dotyczy wyłącznie osób objętych skargą oskarżyciela, czego konsekwencją jest to, iż kary czy też inne środki wymierzone wyrokiem mogą, co do zasady dotyczyć wyłącznie oskarżonych, a treść orzeczenia nie może prowadzić do poszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej osób objętych innymi postępowaniami, choćby pozostawały one w bliskim związku. Skarżący nie wskazał jednocześnie żadnych okoliczności przekonujących, iż co do ewentualnych współsprawców przestępstwa przypisanego oskarżonemu pkt 15 wyroku, zapadły jakiegokolwiek, choćby

nieprawomocne wyroki. Zauważyć jednocześnie należy, iż w myśl art. 441 § 1 k.c. odpowiedzialność solidarna zachodzi z mocy prawa wówczas, gdy kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną jednym czynem niedozwolonym. Regułą zatem jest odpowiedzialność solidarna w tych wszystkich wypadkach, gdy kilka osób odpowiada za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody solidarnie od współoskarżonych, jest korzystne dla pokrzywdzonego, stwarzając możliwość dochodzenia pełnego odszkodowania od każdego ze sprawców, co dodatkowo zabezpiecza interesy pokrzywdzonego. Takie ukształtowanie zakresu odpowiedzialności sprawców nie zmienia jednak w żadnym stopniu wynikających z solidarności uprawnień wobec współsprawców, gdyż ich roszczenia regresowe czy też możliwość wniesienia powództw przeciwegzekucyjnych również wynikają ze stosownych przepisów prawa cywilnego. Tak więc bez względu na treść rozstrzygnięcia zawartego w pkt 15 wyroku oskarżonemu przysługiwać będą wszelkie roszczenia regresowe stanowiące konsekwencje przypisania mu przestępstwa zniszczenia mienia, o ile w toku kolejnych postępowań karnych ustalenia zostaną inni współsprawcy tego przestępstwa.

Wniosek

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec nietrafności w/w zarzutów apelacji wioski uznano za niezasadne.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt XVI K 58/18, w części nieobjętej zmianami utrzymano w mocy. Zmiany zaskarżonego wyroku nie dostarczyły oskarżonego R. S..	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiężle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Oskarżonych zwolniono od kosztów sądowych postępowania odwoławczego z uwagi na ich aktualną sytuację materialną.

7. PODPIS

SSA Piotr Pośpiech SSA Marek Charuza SSA Gwidon Jaworski

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. S..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana